

Do řádků tvých řas,
ti pozpátku napíšu ze snů vzkaz,
do všech tvých částí, do peřin,
pak vesmír, vejde ve smír.

R: A my vystoupáme výš, nad střechy paneláků
a až budem k sobě blíže, z vlčích máků,
ti složím tóny v hlas a do odkrytých písmen,
můžem pomalu se vkrást, nejistým krokem nad propast.

Pod kůži do tepen,
se vpíjím a tuším, že musím ven,
skrz hloubku ran, pak vyprchám,
tvůj vesmír, vejde ve smír.

R: A my vystoupáme výš, nad střechy paneláků
a až budem k sobě blíže, z vlčích máků,
ti složím tóny v hlas a do odkrytých písmen,
můžem pomalu se vkrást, nejistým krokem nad propast.

Jsi bezbřehá řeka v tvých peřejích tonu bez dechu
a tam, kde do moře vtékáš nás necháš utonout,
jak dva vojáčky z cínu v útrokách veleryb,
hledíme na hladinu a ještě na vteřinu.

R: A my vystoupáme výš, nad střechy paneláků
a až budem k sobě blíže, z vlčích máků,
ti složím tóny v hlas a do odkrytých písmen,
můžem pomalu se vkrást, nejistým krokem nad propast.
Ve smíru teď unikám na půl cesty k tobě Křičím do ticha.